Р Е Ш Е Н И Е
№ 46161

гр. София, 24.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 17.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **13303** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. И. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-3021762 от 16.10.2026 г., издадена от старши полицай в 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Поддържа, че не е собственик на автомобила и не е знаел за прекратената му регистрация. В съдебното заседание се явява лично и посочва, че автомобилът му е предоставен от баща му в деня на проверката. След извършената проверка узнал за служебното прекратяване на регистрацията поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди, че непосредствено след това е сключена и заплатена нова застраховка.

Ответникът – старши полицай в 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез главен юрисконсулт К. В.-Г. в писмено становище оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доказателствата и

доводите на страните и извърши проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:
На 16.10.2026 г. около 11:55 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлявал лек автомобил „М. 6“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Д. М.. При полицейска проверка срещу бл. № 53 било установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.
За констатираното е съставен АУАН серия GA № 5859667 от 16.10.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. В акта е посочено, че регистрацията е прекратена на 04.09.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, за което собственикът е уведомен. Иззети са двете регистрационни табели, свидетелството за регистрация и СУМПС на водача. Актът е подписан от жалбоподателя без възражения и му е връчен препис на същата дата.
Въз основа на АУАН е издадена оспорената Заповед № GPAM-3021762 от 16.10.2026 г., в която са възпроизведени констатациите за управление на автомобила със служебно прекратена регистрация. На основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 16.10.2026 г. ю
По преписката е приложена справка от АИС–КАТ от която се установява, че служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е отразено на 30.09.2026 г. в 04:10 ч. В същата справка е вписано служебно възстановяване на регистрацията на 16.10.2026 г. в 12:59 ч. поради получено уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“, с посочена полица № BG/22/126003593098 и краен срок 15.10.2027 г.
По делото са представени Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, изменена и допълнена със Заповед № 8121з-1389 от 07.10.2024 г. и Заповед № 8121з-583 от 14.04.2026 г., Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат ПАМ по ЗДвП, както и Заповед № 513з-3019 от 19.03.2024 г. за преназначаване на издателя на оспорения акт на длъжност старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ при СДВР.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, сред които и процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
С представената заповед на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Оправомощаването по т. 2 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. обхваща полицейските органи от секторите „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР. Заеманата от Р. С. С. длъжност попада в този обхват. Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на обслужваната територия.
Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа данни за издателя и адресата, индивидуализация на автомобила, описание на установеното при проверката и разпоредената

мярка. Посочени са конкретният автомобил, мястото на проверката и обстоятелството, че той е управляван без валидна застраховка и с прекратена регистрация. Същевременно наличието на тези реквизити не освобождава органа от задължението да обоснове необходимостта от административната принуда спрямо конкретния адресат и преследваната законова цел.

В чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП е предвидено временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му. За нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3 от ЗДвП съгласно б. гг) срокът е не повече от шест месеца.

Управлението на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е уредено в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Именно към тази хипотеза е относимо описаното в АУАН и заповедта поведение.

В случая справката от АИС–КАТ установява прекратена регистрация към часа на проверката. Посочената в АУАН и заповедта дата 04.09.2026 г. не съответства на отразената в справката дата 30.09.2026 г. Това разминаване не променя извода за регистрационния статус към 11:55 ч. на 16.10.2026 г. Настоящият състав приема, че решаващо за спора е друго установено със същата справка обстоятелство, а именно възстановяването на регистрацията в 12:59 ч. на същия ден.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не са наказание за вече извършено нарушение. Поради това установяването на нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС, не изключва проверката дали конкретната административна принуда ограничава правата на адресата само в необходимата за защитата на обществения интерес степен.

В разглеждания случай служебното прекратяване на регистрацията е свързано с липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. От представената от ответника справка от АИС–КАТ се установява, че на 16.10.2026 г. в 12:59 ч. е извършено служебно възстановяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Следователно липсата на застрахователно покритие и прекратената регистрация са преодолени в рамките на същия ден. Тези обстоятелства се установяват от данните в информационната система на МВР, независимо че по делото не е приложена самата застрахователна полица.

Следва да се посочи и, че в заповедта не е посочен час на издаване. Само по себе си това не е нарушение на задължителен реквизит. При установеното сключване на застраховката на същата дата обаче времевата последователност има значение за преценката на необходимостта от принудата.

Съществено е, че още в деня на проверката е отстранена липсата на застраховка, послужила като причина за служебното прекратяване, а в заповедта не са изложени индивидуални съображения защо ограничаването на правоспособността на водача е необходимо за предотвратяване на конкретна опасност. Актът се позовава на констатациите за вече осъщественото управление, без да свързва наложената принуда с конкретна превантивна необходимост спрямо жалбоподателя.

При преценката следва да се съобрази и чл. 142, ал. 2 от АПК. Сключването на застраховката и възстановяването на регистрацията не заличават с обратна сила установеното при проверката поведение и не разрешават въпроса за отговорността на водача. Те обаче са относими към целта на приложената мярка и към необходимостта от продължаващо ограничаване на правото да се управлява МПС. Не може административната принуда да бъде преценявана единствено чрез вече извършеното нарушение, без да се отчете, че неговата конкретна причина е отстранена непосредствено след установяването му.

Наред с това жалбоподателят не е собственик на управлявания автомобил. Собственик е И. Д. М.. Това обстоятелство не освобождава водача от задълженията му по ЗДвП, нито изключва по принцип прилагането на мярка спрямо него. То обаче е относимо към индивидуалната преценка дали ограничаването на неговата правоспособност е необходимо и съразмерно при конкретните факти. Доводите за незнание следва да се разглеждат в общия контекст на случая, а не като автоматично основание за отпадане на административната принуда. Преценката за съразмерност не може да бъде заменена нито с презумпция за виновност, нито само с констатацията, че жалбоподателят е управлявал чужд автомобил. Решаваща в случая е съвкупността от установените обстоятелства и липсата на обоснована превантивна необходимост след незабавното сключване на застраховката.

При установеното отстраняване на липсата на застрахователно покритие още на 16.10.2026 г. и при липсата на конкретни мотиви за необходимост от продължаващо ограничаване на правото на жалбоподателя да управлява МПС, приложената принуда надхвърля необходимото за постигане на законовата цел. Това е в противоречие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Обстоятелството, че мярката е с предвиден в закона максимален срок, не замества преценката за съразмерност в конкретния случай.

С оглед изложеното оспорената заповед е издадена без необходимата индивидуална мотивировка за приложената административна принуда и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена на основанието по чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на спора на ответника не се дължат разноски. Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-3021762 от 16.10.2026 г., издадена от старши полицай в 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: